

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

MICHELLE SMART
Nelaukta staigmena

2016 rugsėjis–spalis

Siciliečiai

Knygute.lt

Michelle Smart
(Mišelė Smart)

NELAUKTA STAIGMENA

Trijų knygų serija
"*Siciliečiai*"
Antra knyga

Versta iš Michelle Smart, *The Sicilian's Unexpected Duty*, 2014

© Michelle Smart, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0115-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Pepė Mastrandželas iš praeinančios padavėjos paėmė taurę raudonojo vyno ir vienu mauku išgėrė iki dugno. Jo teta Karlota, tarsi šešėlis persekiojanti jį nuo pat atvykimo į šeimos namus, kažką pasakojo jam prie ausies. Greičiausiai tai buvo įprasti beprasmiškieji tauškalai apie tai, kada gi Pepė paseks vyresniojo brolio pėdomis ir surimtės. O tiksliau, kada ves ir susilauks vaikų.

Ši tema domino ne tik tetą Karlotą. Visas Mastrandželių klanas, įskaitant ir Lombardžius iš motinos pusės, manė, kad asmeninis Pepės gyvenimas yra viešai aptarinėjama tema. Paprastai į tokį giminaičių elgesį jis reaguodavo ramiai, nes tai rodė jų rūpestį. Smalsius klausimus atremdavo su šelmiška šypsena, akies mirktelėjimu ir pašmaikštaudavo, kad pasaulyje daugybė gražių moterų, o jis negali išsirinkti vienos. Sakydavo bet ką, kad tik nereikėtų prisipažinti, jog jis geriau ners į baseiną, pilną elektrinių ungurių, nei ves.

Pepės manymu, vedybos buvo skirtos kankiniams arba kvailiams, o jis nebuvo nė vienas iš jų.

Kartą jis pats vos nevedė, bet tada buvo jaunąs ir kvailas. Tai buvo jo vaikystės meilė, moteris, išplėšusi jo širdį, sudraskiusi į gabalėlius ir jos vietoje palikusi tuščią kiautą.

Dabar Pepė manė, kad tai tik į gera, ir buvo daug atsargesnis. Tik visiškai kvailiai gali du kartus bristi į tą pačią upę, jei to galima išvengti.

Bet jis niekada niekam neišsakė tokio savo požiūrio. Apsaugok Viešpatie. Artimieji tikriausiai mėgintų įkalbėti jį vaikščioti pas psichologą ar imtis kokios kitos kvailystės.

Šiandien įprastas šmaikštumas apleido Pepę. Jam dar niekada neteko atsakinėti į tokius klausimus žalioms migdolo formos akims sekant kiekvieną jo žingsnį. Jis negalėjo susikaupti, nes tos akys su atvira neapykanta vėrė jį kiaurai.

Kara Delani.

Jie su Kara buvo pakviesti tapti Pepės dukterėčios krikšto tėvais. Jis buvo priverstas sėdėti šalia jos bažnyčioje, paskui stovėti greta vykstant krikšto apeigoms.

Buvo pamiršęs, kokia ji graži, – didelėmis akimis, smulkia nosyte ir širdelės formos lūpomis Kara atrodė tarsi *raudonplaukė* geiša.

Nors žodis raudonplaukė nepakankamai apibūdino liepsningus plaukus, vilnijančius per nugarą. Šiandien, vilkėdama raudona aksominė suknele, išryškinančia gundančią figūrą, bet beveik neatidengiančia nuogo kūno, ji atrodė nenusakomai graži ir seksuali. Įprastomis aplinkybėmis Pepė net nedvejodamas praleistų dieną su ja flirtuodamas, vaišindamas gėrimais ir svarstydamas, ar verta pakartoti nepamirštamą naktį.

Bendravimas su buvusiomis meilužėmis jam buvo gana įprastas, nes jo *jausmų jutiklis* veikė puikiai. Jis iš tolo pajusdavo santuokos ir vaikų trokštančias moteris ir bet kokia kaina jų vengdavo. Todėl susitikimai su *buvusiomis* jam nebuvo naujiena.

Šį kartą viskas kitaip. Paprastai susitikimas su moterimi nesibaigdavo paslapčia išsliūkinant iš viešbučio kambario, paliekant ją miegančią lovoje, kur jie ką tik mylėjosi. Ir jis nevogdavo meilužių telefonų.

Kai prieš mėnesį buvo paskirta krikštynų data, Pepė žinojo, kad jose sutiks Karą. Kitaip būti negalėjo, nes ji buvo geriausia jo broliėnės draugė.

Jo nenustebino neapykanta jos akyse. Negalėjo jos dėl to kaltinti. Bet nesitikėjo jaustis

taip nejaukiai. Niekaip nerado žodžio, apibūdinančio keistą maudimą skrandyje. Kad ir kas tai būtų, Pepėi nepatiko.

Pažiūrėjęs į laikrodį suprato, kad turės kęsti veriantį Karos žvilgsnį dar valandą, kol galės išvažiuoti į oro uostą. Rytoj Pepė ketino Luaros slėnyje apžiūrėti vertingą vynuogyną, kuris, pasak gandų, buvo parduodamas. Norėjo nusi-gauti ten ir, jei vynuogynas pasirodys vertas dėmesio, pateikti pasiūlymą prieš suuodžiant konkurentams.

- Sakau, kad ji graži, tiesa? - suirzusiū balsu tarė teta Karlota. Kažkoku būdu, Pepėi net nepastebint ir nepaisant nesibaigiančio plepėjimo, ji sugebėjo paimti Lilę, krikštijamą kūdikį, ir laikė iškėlusį priešais. Pepė žiūrėjo į putlų veiduką su juodomis akytėmis ir galvojo, kad ji panaši į mažą juodaplaukį paršiuką.

- Taip, graži, - pamelavo jis ir prisivertė nu-sišypsoti.

Kaip žmonės galėjo galvoti, kad kūdikiai gra-žūs? Geriausiu atveju - mieli, bet gražūs? Nie-kada nesuprato, kodėl visi taip juos dievina. Jie buvo patys nuobodžiausi sutvėrimai pasaulyje. Jam labiau patiko maži vaikai, ypač išdykę.

Vyriausioji teta išgelbėjo Pepę nuo tolimesnio apsimetinėjimo, kai nustūmė jį į šalį, norėdama pakalbinti vargšą kūdikį. Pasinaudojęs šiuo trumpu tetos Karlotos dėmesio nukrypimu, Pepė nepastebėtas paspruko.

Ar krikštynose žmonės visada taip elgiasi? Iš giminaičių elgesio galėjai pagalvoti, kad Lilę pagimdė švenčiausioji mergelė. Nors Pepė nebuvo lankęsis krikštynose maždaug penkiolika metų, tad nežinojo, kaip viskas turėtų atrodyti. Mielai būtų išvengęs ir šių, bet, kai esi pakviestas krikstatėviu, tai neįmanoma. Brolis Lukas nebūtų jam už tai atleidęs.

Pepei buvo įdomu, kada Lukas su Greise vėl bandys pradėti vaikelį. Net neabejojo, kad jie tai darys tol, kol susilauks berniuko. Jų tėvams pasisekė iš pirmo karto, nes pirmasis jų vaikas – Lukas – ir buvo ilgai lauktas paveldėtojas. Pepės jie susilaukė tarsi atsarginio varianto, norėdami, kad Lukas turėtų žaidimų draugą.

Gal taip galvoti apie tėvus nedora, bet Pepei buvo nesvarbu. Jis visą dieną jautėsi prastai, o smerkiantys raudonplaukės geišos žvilgsniai tik dar labiau gadino nuotaiką.

Pamiršk tai, – pagalvojo jis ir paėmė dar vieną taurę vyno iš padavėjos. Niekas net nepastebės, jei jis išeis anksčiau, nei reikalauja

mandagumo taisyklės.

- Atrodai susinervinęs, Pepe.

Jis mintyse nusikeikė. Galėjo nuspėti, kad nepavyks pabėgti, Karai nepričiupus jo už parkarpos. Ryžtingas jos žvilgsnis visą vakarą tai rodė.

Nutaisęs dar vieną dirbtinę šypsena, jis atsiskuko.

- Kara! - sušuko su tokia dirbtine nuostaba, kad net Lilė būtų tai supratusi. Laisva ranka suėmęs jos petį, Pepė prisitraukė ją ir pabučiavo į abu skruostus. Ji buvo tokia žema, kad jis turėjo vos ne perpus susilenkti, kad ją pasiektų. - Kaip laikaisi? Ar mėgaujiesi vakarėliu?

Moteris suraukė vario spalvos antakius.

- O, taip, puikiai leidžiu laiką.

Apsimetęs, kad nepastebi sarkazmo jos bal-se, Pepė linktelėjo ir plačiau nusišypsojo.

- Nuostabu. Bet dabar turiu atsiprašyti, nes...

- Vėl sprunki? - airiškas Karos akcentas buvo ryškesnis. Kai prieš trejus metus jie pirmą kartą susitiko čia, Sicilijoje, buvo justai tik silpni airiškos tarties pėdsakai. Pepė žinojo, kad Kara išvyko iš Airijos į Ang-liją dar būdama paauglė. Kai prieš keturis mėnesius Dub-line jis ją su-

gundė, pastebėjo, kad akcentas buvo ryškus. O dabar dėl jos kilmės neliko nė menkiausios abejonės.

- Turiu kai kur išvažiuoti.

- Nejaugi? - Jei intonacija galėtų perpjauti stiklą, šio vieno žodžio būtų pakakę. Kara galva mostelėjo į Pepės brolienės pusę. - Juk dėl jos pavogei mano telefoną. - Tai nebuvo klausimas.

Jis sutiko akmeninį jos žvilgsnį ir giliai įkvėpė. Kai paskutinį kartą matė tas akis, jos degė geismu.

- Taip, dėl jos.

Gundančios Karos lūpos visuomet traukė žvilgsnį - apatinė buvo putli, tarsi ką tik įgelta bitės. Dabar ji lengvai prikando ją dantimis. Kai paleido, lūpa buvo sodriai raudona, tarsi kviečianti bučiniui. Bet žvilgsnis vėrė kiaurai tarsi lazeris.

- Ar juo pasinaudojęs Lukas ją rado?

Nebuvo prasmės meluoti. Ji viską žinojo. Melas juos abu pažemintų.

- *Si.*

- Atskridai į Dubliną ir, atėjęs į aukcionų namus, kuriuose dirbu, išleidai du milijonus eurų paveikslui tik tam, kad gautum mano telefo-

na?

- Si.

Kara papurtė galvą, vario spalvos garbanos sujudėjo ant pečių.

- Tuomet spėju, kad tavo pretekstas *visada norėjau aplankyti Dubliną, gal galėtum aprodyti man miestą* tebuvo iš anksto surežisuotas vaidinimas?

- Taip. - Pepė atlaikė ledinį žvilgsnį ir sušvelnino balsą. - Tai buvo nuostabus savaitgalis, esi puiki gidė.

- O tu - paskutinis... - ji nutylėjo keiksmą. - Sugundei mane tik vienu tikslu - kad, vos man užmigus, galėtum pavogti telefoną.

- Tai buvo pagrindinė priežastis, - nesiginčijo jis, jausdamas keistą maudimą krūtinėje. - Bet galiu patikinti, kad mėgavausi kiekviena minute. Ir žinau, kad tu taip pat.

Kara tirpo iš malonumo Pepės glėbyje. Tas potyris vis dar buvo gyvas jo prisiminimuose ir pojūčiuose, bet Pepė negailestingai pamėgino jį užgniaužti. Tenorėjo pasprukti nuo Karos, šios klaustrofobiškos šventės, pokalbių apie vedybas ir vaikus, ir kelioms valandoms pasinerti į užmarštį.

Karos skruostai paraudo, žandikauliai įsitem-

pė.

- Kuo čia dėtas mėgavimasis? Tu melavai. Visą savaitgalį apsimetinėjai, kad tau su manimi gera.

Pepė nutaisė žavingiausią savo šypseną.

- Man iš tiesų buvo gera. - Bet dabar negalėtu pasakyti to paties. Šis pokalbis buvo baisesnis nei vizitai pas direktorių, kurie buvo gana dažni jo mokyklos metais. Tai, kad nusipelnė kažkieno pasmerkimo, nereiškė, kad jam buvo malonu.

- Ar atrodo, kad gimiau vakar? - atkirto Kara. - Vienintelė priežastis, dėl kurios buvai su manimi, ta, kad tavo brolis beviltiškai mėgino rasti Greisę.

- Lukas nusipelnė žinoti, kur dingio jo žmona.

- Ne, nenusipelnė. Ji nėra jo nuosavybė.

- Neabejoju, kad jis puikiai išmoko šią pamoką. Pažvelk į juos. - Pepė linktelėjo į tą pusę, kur Lukas stovėjo apglėbęs žmoną per liemenį. *Kvailių pora*, - pagalvojo jis. - Jie laimingi kartu. Viskas baigėsi geruoju.

- Buvau skaisti.

Pepė susigūžė. Iš paskutiniųjų stengėsi pamiršti šią detalę.

- Jei sieki atsiprašymo, tuomet atsiprašau.

Bet, kaip jau sakiau anksčiau, tuomet to nežinojau.

- Sakiau tau...

- Sakei, kad niekada neturėjai rimtų santykių.

- Būtent!

- Rimtų santykių neturėjimas nereiškia, kad niekada nesimylėjai.

- Man - reškė.

- Kaip galėjau žinoti? Tau dvidešimt šešeri.

Pepė manė, kad tokio amžiaus skaistulės neegzistuoja, bet garsiai to nepasakė.

Karos oda tapo ryškiai raudona, kaip ir plaukai. Jis nenorėjo gauti antausio matant visai jo šeimai, net jeigu Karai prireiktų kopėčių, norint pasiekti jo veidą.

- Pasinaudojai manimi, - šiurkščiai tarė ji. - Leidai man patikėti, kad tavo ketinimai rimti ir kad mes vėl susitiksime.

- Kada? Primink, kada sakiau, kad vėl susitiksime?

- Sakei, kad nori, jog atvykčiau į tavo namus Paryžiuje ir patarčiau, kur pakabinti naująjį

Kanaletto¹ paveikslą, kurį įsigijai aukcione.

Pepė gūžtelėjo pečiais.

- Tai buvo dalykinis pokalbis. Tu nusimanai apie meną, o man reikėjo žinovo patarimo. - Jam vis dar jo reikėjo. Jis nusipirko namą Paryžiuje, ketindamas pademonstruoti visą savo meno kolekciją, kuri vis dar gulėjo sandėlyje.

- Jei nesureikšminsime to, kad, tai sakydama, įkišai pirštą į šampaną ir paskui man į burną, kad nulaižyčiau.

Pepės kirkšnis užliejo karščio banga. Tai įvyko per paskutinę jų vakarienę, netrukus po kurios Kara sutiko eiti į jo viešbučio kambarį ir kartu praleisti naktį.

Jis nutraukė nepageidautiną minčių eigą. Dabar jam mažiausiai reikėjo prisiminti tą naktį. Jau ir taip jautėsi gana sutrikęs....

¹ Džovani Antonijus Kanalas, žinomas Kanaletto pravarde (Canaletto, 1697-1768), - XVIII a. italų dailininkas ir graveris iš Venecijos, vienas garsiausių urbanistinių peizažų - vedutų kūrėjų Europos mene. (Čia ir toliau - vert. pastabos.)